

shora uvedeného zákona o organisaci soudů. Z toho tedy plyne, že příslušnými k rozhodnutí byly v daném případě justiční úřady správní.

III. Jde o záporný kompetenční konflikt, různí-li se soudy a úřady správní v otázce, zda k přezkoumání disciplinárního nálezu obecního zastupitelstva, jímž bylo uznáno na disciplinární trest propuštění trvale ustanoveného obecního zřízence ve smyslu zák. č. 16/1920 Sb. z. a n. ze služby, jest po hmotné stránce příslušný vyšší úřad samosprávný nebo soud.

K rozhodnutí o neplatnosti uvedeného propouštěcího usnesení obecního zastupitelstva jsou příslušny soudy.

Vláda nebyla zmocněna, aby nařízením podrobila propouštěcí usnesení obecního zastupitelstva vyššímu administračnímu přezkoumání.

(Rozhodnutí senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 14. května 1937, č. j. 871/36.)

František S., bývalý policejní strážník v J., podal na město J. u krajského soudu v H. K. žalobu, jíž se domáhal, aby bylo uznáno právem: 1. že disciplinární nález, usnesený ve schůzi obecního zastupitelstva města J. dne 18. března 1931, kterým byl žalobce propuštěn ze služeb města, jest neplatný, 2. že smlouva, dle které byl ustanoven obecním strážníkem, trvá po právu, 3. že žalované město je povinno mu platiti služné za dobu po propuštění vypadající a 4. přijati ho zpět do služeb jako obecního strážníka. Tvrdil, že se nedopustil žádného takového činu, který by disciplinární nález opravňoval. Mimo to vytýkal disciplinárnímu řízení různé vady formální. Žalované město dovozovalo formální správnost řízení i věcnou oprávněnost nálezu.

Soud první stolice rozsudkem ze dne 3. února 1932, č. j. Ck Ia 527/31-6, žalobě v odst. 1.—3. vyhověl, uznáv, že disciplinární nález obecního zastupitelstva je neplatný. Vycházel z toho, že žalobce byl od 1. května 1919 zřízencem u žalované obce trvale ustanoveným, že tedy jeho služební poměr jest posuzovati podle zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 16 z r. 1920 Sb. z. a n. (§ 3). Podle § 24 tohoto zákona jest spory ze služebních poměrů vzešlé rozhodnouti pořadem soudním. Disciplinární nález nemůže však soud přezkoumávati po věcné stránce, nýbrž jen po stránce formální. A tu shledal soud závadu v tom, že žalobce byl usnesením obecního zastupitelstva ze služby propuštěn, ač se disciplinární komise jednomyslně usnesla na přeložení na trvalý odpočinek s 25% srážkou služného a jedině tento disciplinární návrh disciplinární komise byl programem jednání obecního zastupitelstva. Mimo to podle § 10 uved. zák. může býti obecní zřízenec propuštěn toliko usnesením obecního zastupitelstva na podkladě provedeného disciplinárního řízení podle obdoby služební pragmatiky pro státní zřízence ze dne 25. ledna 1914, č. 15 ř. z. a předpisů vládn. nař. ze dne 14. srpna 1920, č. 483 Sb. z. a n. Ustanovení § 6 tohoto nařízení, podle něhož

disciplinární komise o 6 členech se usnáší nadpoloviční většinou přítomných členů, nemohlo se však dotknouti předpisu § 105 služební pragmatiky, že trest propuštění může býti uložen toliko tenkrát, vysloví-li se pro to 4 členové disciplinárního senátu. Disciplinární komise se však neusnesla na trestu propuštění ze služby, takže jest míti za to, že nebylo potřebného počtu hlasů, znějících na propuštění ze služby, nýbrž že bylo jednomyslně usneseno na trest přeložení na trvalý odpočinek s 25% srážkou služného. Obecní zastupitelstvo nemělo tudíž vůbec ani podkladu pro hlasování na propuštění ze služby a nemohlo se takto platně usnésti, když návrh disciplinární komise, předložený obecnímu zastupitelstvu dle § 8 vlád. nař. č. 483/1920 Sb. z. a n., zněl na přeložení do výslužby se zmenšením služného a jen tento určitý návrh disciplinární komise byl programem jednání obecního zastupitelstva. Obecní zastupitelstvo překročilo tedy svým usnesením z 18. března 1931 návrh disciplinární komise a tím vykročilo ze své zákonné působnosti, jeho nálezn je neplatný, ježto neodpovídá zákonu.

Vrchní soud v P. změnil k odvolání žalované obce rozsudek soudu první stolice tak, že se žaloba zamítá vůbec. Vycházel z názoru, že soudy nejsou sice oprávněny přezkoumávati disciplinární nález samosprávného úřadu po stránce věcné, že mají však právo samostatně řešiti otázku, zda byly zachovány předpisy o složení disciplinárních senátů a o formálním postupu disciplinárního řízení, tudíž přezkoumávati nález po stránce formální. Má však zato, že ustanovení § 105 služ. pragmatiky nelze užití v disciplinárním řízení proti žalobci. Žalobce jako trvale ustanovený obecní zřízenec mohl býti podle § 10 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. propuštěn ze služby jen usnesením obecního zastupitelstva na základě disciplinárního řízení, provedeného podle obdoby služební pragmatiky pro státní zaměstnance, o čemž budou vydána bližší ustanovení zvláštního vládního nařízení. To bylo skutečně vydáno 14. srpna 1920 pod č. 483 Sb. z. a n. Podle § 2 se disciplinární řízení provádí obdobně podle §§ 181—188, resp. §§ 87—155 zákona ze dne 23. ledna 1914, č. 15 ř. z., pokud není v dalším nic jiného ustanoveno. § 8 vlád. nař. stanoví pak takové úchytky zejména v tom směru, že, jde-li o propuštění ze služby, má učiniti disciplinární komise obecnímu zastupitelstvu návrh, o němž toto zastupitelstvo rozhodne. Uchýlilo-li se obecní zastupitelstvo v souzeném případě od návrhu disciplinární komise, měl si žalobce stěžovati u vrchní disciplinární komise, která by jeho stížnost předložila k rozhodnutí zemskému samosprávnému úřadu (§ 8 vlád. nař. č. 483/1920 Sb. z. a n.). Žalobce tak neučinil a není proto důvodu, aby disciplinárnímu nálezu byla upírána účinnost.

Na žalobcovo dovolání potvrdil nejvyšší soud napadený rozsudek druhé stolice v podstatě z důvodu, že § 105 služební pragmatiky nelze užití na souzený případ vzhledem na odchýlné ustanovení § 8 vl. nař. č. 483/1920 Sb. z. a n. a že žalobce nevyčerpal pořad instancí v paragrafu tom stanovených, takže disciplinární nález obecního zastupitelstva nabyl moci práva. K vývodům odvolání, že proti

usnesení obecního zastupitelstva o propuštění ze služby se může obecní zřízenec dovolávat jen ochrany soudu, ježto prý usnesení obce v poměru k propuštěnému zřízenci není jiné kontrole podrobena, zaujal nejvyšší soud stanovisko zastávané již v rozhodnutí č. 12873 Sb. n. s., že ustanovení § 8 vlád. nař. č. 483/1920 je kryto předpisem § 10 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n., i pokud upravilo opravné řízení v disciplinárním řízení proti obecním zřízencům. Mimo to se připojil k právnímu názoru nižších stolic, že disciplinární nález po stránce hmotné, pokud nabyl právní moci, je pro soud závazný, poukázav při tom ke stálé judikatuře nejvyššího soudu.

Poté vznesl František S. podáním ze dne 9. ledna 1935 stížnost proti usnesení obecního zastupitelstva města J. ze dne 18. března 1931 na zemský úřad v Praze. Stížnost byla vrácena okresnímu úřadu ve D. K. n. L. k rozhodnutí ve vlastním oboru působnosti, který ji odmítl výnosem ze dne 25. listopadu 1935, č. 41269, jako nepřipustnou s poukazem k § 24 zák. č. 16/1920, dle něhož i spory o další právní trvání služebního poměru obecních zřízenců patří na pořad práva soukromého.

Zemský úřad v P. výměrem ze dne 23. prosince 1935, č. 1251/2 z roku 1935, zamítl odvolání s poukazem na důvody nařikávaného výměru, které se shodují s právním názorem vysloveným v rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 1929, č. 24719/36, opírajícím se o usnesení jeho odborného plena ze dne 14. ledna 1929 (sb. Boh. A č. 7803/1929).

Podáním ze dne 22. ledna 1936 učinil František S. návrh na řešení záporného kompetenčního konfliktu mezi nejvyšším soudem a zemským úřadem v P. O tomto návrhu se vyjádřil nejvyšší soud poukazem ke svému rozhodnutí, zemský úřad v P. vyjádření nepodal, obec J. pak ve svém projevu zdůraznila, že nejde o kompetenční konflikt, poněvadž nejvyšší soud neodmítl žalobu pro nepřislušnost, nýbrž rozhodl o ní meritorně, nevyhověv dovolání.

Senát pro řešení kompetenčních konfliktů uznal, že k rozhodnutí o neplatnosti disciplinárního nálezu obecního zastupitelstva o propuštění trvale ustanoveného obecního zřízence jsou příslušny soudy.

Důvody:

Předem jest uvážiti, zda jde vůbec o záporný kompetenční konflikt mezi nejvyšším soudem v B. a zemským úřadem v P. Nejvyšší soud vycházejí z právního názoru, že soudy mohou přezkoumávat disciplinární nález obecního zastupitelstva jen po stránce formální, kdežto přezkum nálezu po stránce věcné přísluší jen nadřízenému úřadu samosprávnému, zamítl žalobu v podstatě proto, že podle jeho názoru disciplinární řízení bylo provedeno formálně správně ve smyslu § 8 vlád. nař. č. 483/1920, kteréžto nařízení je kryto § 10 zákona ze dne 17. pro-

since 1919, č. 16 Sb. z. a n. na rok 1920. Odmítl tedy jednati o správnosti disciplinárního nálezu po stránce hmotné. Zemský úřad zamítl odvolání Františka S. vycházející z názoru, že spory o další právní trvání služebního poměru obecního zřízence patří podle § 24 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. na pořad práva soukromého a že § 8 vlád. nař. č. 483/1920 Sb. z. a n. není kryt § 10 zák. č. 16/1920 Sb. z. a n. Z názoru, že spory o další trvání služebního poměru trvale ustanoveného obecního zřízence patří podle § 24 zák. č. 16/1920 Sb. z. a n. na pořad práva, vycházel arcibí i nejvyšší soud, ale rozpor záleží v tom, že podle stanoviska nejvyššího soudu je proti disciplinárnímu nálezu první stolice, kterým bude uznáno na disciplinární trest propuštění ze služby, po stránce hmotné přípustným opravný prostředek k vyššímu úřadu samosprávnému, kdežto podle stanoviska zemského úřadu lze onomu disciplinárnímu nálezu odporovati jen žalobou podanou u soudu. Jest tu tedy záporný kompetenční konflikt, který se však omezuje na otázku, zda k přezkoumání disciplinárního nálezu první stolice, kterým bylo uznáno na disciplinární trest propuštění ze služby po stránce hmotné, je příslušný vyšší úřad samosprávný nebo soud.

Konfliktní senát uvážil toto: Řešení konfliktu, o který běží, závisí na otázce, byla-li vláda zmocněna, aby nařízením podrobila propouštěcí usnesení obecního zastupitelstva — a jen o to v daném případě jde — revisi zemské administrativní instance. Na váhu padá § 24 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n., jenž podle svého doslovu všechny spory ze služebního poměru, t. j. všechny difference vzniklé ze služebního poměru mezi obcí a jejím zřízencem, odkazuje na řádné soudy. Při této vyčerpávající úpravě musí slova § 10 uved. zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. o období služební pragmatiky pro státní zřízence býti vykládána restriktivně, nemá-li vzniknouti rozpor mezi §§ 10 a 24 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. K tomu přistupuje úvaha, že každé zmocnění dané moci nařizovací jest v pochybnosti vykládati v neprospěch moci nařizovací. Dotčená slova § 10 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. mohou při tomto stavu věci znamenati jen, že při tak závažném aktu, jako propuštění ze služeb obce, měla býti vyplněna mezeru dosavadního práva obdobou služební pragmatiky pro státní zřízence. Vláda nebyla tedy nikterak zmocněna podrobovati nařízením propouštěcí usnesení obecního zastupitelstva vyššímu administrativnímu přezkoumávání.

IV. Spory z poměru pracovního, služebního a učebního, zahájené již před účinností zákona o pracovních soudech č. 131/1931 Sb. z. a n. (před 1. lednem 1932), jest posuzovati i v otázce příslušnosti podle práva platného před účinností uvedeného zákona.

Zákonem o všeobecné úpravě právních poměrů mezi zaměstnavateli a zaměstnanci na Slovensku a Podkarpatské Rusi č. 244/1922 ve znění zák. č. 217/1924 Sb. z. a n. nebyly dotčeny čisté normy kompetenční, obsažené v dřívějších předpisech, mezi které patří i § 62 zák. čl. XLV:1907.